

1899 ^{30/1} 51: I. beh. af f. om Danmarks tilslutn. t. oprett. af en fælles forsvarsstyrke i Europa. 1900

[Alfred Jensen.]

påstår, at dette skulle sikre freden. Man spørger heri, hvilke garantier Sovjetunionen dog vil have, for at den ikke skal føle sig truet. Det forekommer mig, at den slags spørgsmål er overflødige. Sovjetunionen har gjort opmærksom på, at den følte, at Atlantpagten var en trusel mod Sovjetunionen, var vendt mod Sovjetunionen, og det er erkendt her i Danmark, bl. a. af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at hvis man placerede amerikanske tropper i Danmark, ville det være en provokation mod Sovjetunionen. Ja, men når man stiller baser i form af havne eller flyvepladser til rådighed for amerikanerne, er det vel også provokation; når man som her foreslået stiller praktisk talt hele den danske hær under en amerikansk generals ledelse, må det vel også betragtes som en provokation. Men ikke desto mindre går man altså blankt ind for dette forslag. Jeg ved ikke, om man har betænkeligheder, de er i hvert fald ikke kommet til udtryk, men man burde have betænkeligheder, fordi Sovjetunionen netop i dette specielle tilfælde har gjort opmærksom på, at den vender sig mod genoprustningen af Tyskland. (*Rasmus Hansen*: Gælder det Østtyskland?). Genoprustning af Tyskland, det gælder hele Tyskland. Sovjetunionen er i adskillige noter gået ind for et afmilitariseret, et afvæbnet Tyskland på samme måde, som Danmark i erklæringer er gået ind derfor. Derfor kan ingen i denne sal være i tvivl om, at den gerning, man begår her, er vendt mod Sovjetunionen og betragtes som en provokation af Sovjetunionen. Det kan man selvfølgelig gøre, men man har ikke ret til samtidig at slå sig for brystet og sige, at vi vil ikke foretage os noget, som kan give anledning til mistro eller mistillid i Sovjetunionen, tværtimod vil vi forsøge at rydde hindringerne bort. Det har man netop ikke gjort her. Man må spørge sig selv: Hvorfor dette hastværk med enhedskommando, fælleshær? Hvorfor dette hastværk med genoprustningen af Tyskland? Hvorfor dette hastværk med at stille styrker til rådighed for general Eisenhower?

Jeg har ikke i den presseomtale, der er gået forud, kunnet se noget som helst, der begrunder et sådant hastværk. Jeg har ej heller i de taler, der har været holdt her

i dag, sporet noget som helst, der kunne begrunde, at der var noget reelt, som gjorde det nødvendigt. Jeg har ganske vist hørt sådanne udtalelser som det ærede medlem hr. Starckes, at Sovjetunionen ikke havde nedrustet efter krigen. Det må bero på en misforståelse. Alene det tal, som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen benyttede heroppe, viser jo, at der må være foregået en hjemsendelse og en nedbringelse af de militære styrker siden 1945. Selv de $3\frac{1}{2}$ —4 millioner, som det ærede medlem hr. Rasmus Hansen opererer med, betegner jo, at der er sket en sådan sænkning, men dette tal er det da vist kun socialdemokratiet i Danmark, der går ind for. De engelske socialdemokrater har i hvert fald andre tal, de opererer med; de taler om 2,8 millioner... (*Rasmus Hansen*: Det er den engelske regerings officielle tall!)... 2,8 millioner, det er det tal, Attlee benyttede forleden dag. Jeg ser, at en amerikansk journalist, tror jeg det var, der skal være særdeles velbevandret i Østeuropa og Sovjetunionen, oplyser, at der ganske vist er 2,8 millioner, men hærens styrker var på knap 2 millioner, fordi de andre styrker er styrker, der ikke anvendes til andet end polititjeneste og selv i de vanskeligste perioder under den anden verdenskrig ikke blev brugt til fronttjeneste. Det vil sige, at det er helt andre tal, der opereres med.

Altså, der foreligger intet som helst, der begrunder, at man skal skride til at gennemføre beslutninger af denne art.

Jeg skal ikke komme ind på de betragtninger, jeg tidligere har gjort over Sovjetunionens fredspolitik, over de traktater, den har sluttet med andre stater for at sikre sig mod tysk angreb; det kan der måske blive lejlighed til senere, og enkelte af mine kammerater i gruppen kan måske tage det spørgsmål op, hvis det bliver nødvendigt. Jeg vil begrænse mig til det, jeg her har sagt, og fastslå, at der her ikke alene er tale om en handling mod Sovjetunionen, der kan betragtes som provokation, men der er også tale om brud på løfter og aftaler.

Jeg ser nok, at den general Eisenhower, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke har så stor tillid til, da han kom til Tyskland, erklærede, at han havde glemmt, hvad der var gået forud. Det er muligt, at denne